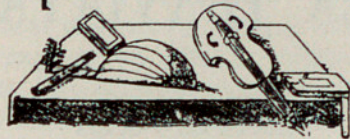

pro musica

XXIV TEMPORADA MUSICAL

II FESTIVAL D'ÒPERA

382, 383 i 386 sessions

LA TRAVIATA

de

VERDI

Funció de Gala

DIVENDRES, 14 DE MAIG DE 1982, A LES 21 H.

GRAN TEATRE DEL LICEU ★ BARCELONA

"LA TRAVIATA"

Òpera en 4 actes
Llibret de Francesco Maria Piave
Música de Giuseppe Verdi

REPARTIMENT

VIOLETTA VALERY: Catherine Malfitano
FLORA BEROIX: María Uriz
ANNINA: Cecília Fondevila
ALFREDO GERMONT: Veriano Luchetti
GIORGIO GERMONT: Joan Pons
GASTONE: Piero de Palma
BARÓ DOUPHOL: Vicenç Esteve
MARQUESA D'OBIGNY: Jesús Castellón
DOCTOR GRENVIL: Gabriele Monici
GIUSEPPE: Antoni Lluch
CRIAT DE FLORA: Rafael Campos
UN MISSATGER: Rafael Campos

DIRECTOR D'ORQUESTRA: Edoardo Muller
DIRECTOR D'ESCENA: Karlheinz Drobesh
DIRECTOR DEL COR: Riccardo Bottino
ESCENÒGRAF: Joerg Kossdorff
VESTUARI: Hanna Wartenegg
PRODUCCIÓ: Festival d'Òpera «Pro-Música»

BALLET d'Assumpta Aguadé
amb Fernando Lizundia - Mercè Núñez - Marta Guerrero
i Cos de Ball

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR
DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Resum argumental

ACTE I. — *Salons de la casa de Violetta Valéry, a París*

Violetta Valéry, cortesana de bona posició econòmica i molt ben relacionada amb persones de l'alta societat parisenca, celebra una festa a la seva espaiosa mansió. Entre altres, hi assisteixen el marquès d'Obigny i la seva amant, Flora Bervoix, amiga de Violetta; el doctor Grenvil; el baró Douphol, amant actual de Violetta, el vescomte Gaston i algunes altres *demi-mondaines* del cercle de Violetta. La festa es troba en el seu millor moment quan arriba el jove Alfredo Germont, el qual té un gran interès en ésser presentat a Violetta, perquè d'ençà que la va veure un dia, ja fa prop d'un any, en va quedar enamorat. Violetta el saluda, però no en fa gaire cas. Uns instants després seuen tots a taula i el vescomte Gaston proposa un brindis i com que Alfredo té fama d'escriptor tots li demanen que el faci; ell vol refusar però com que Violetta també li ho demana, accedeix i n'improvisa un que canten tots conjuntament.

Seguidament comença el ball i Violetta vol anar al saló però de sobte es troba malament i encara que vol fer el cor fort a la fi decideix quedar-se a reposar un moment i fa sortir els altres. Violetta es refà una mica i es mira al mirall, observant que ha empallidit moltíssim. Pel mirall veu que Alfredo no ha abandonat la sala como els altres invitats; quan es gira Alfredo li pregunta com es troba i li adverteix que si no es cuida es morirà aviat; caldria que algú la cuidés. Violetta vol riure-se'n, però Alfredo assegura que ell estaria disposat a fer-ho, perquè és evident que fins ara ningú no s'ha preocupat mai per ella. Violetta abandona el seu to frívol i se sorprèn de descobrir en aquell jove tant d'amor com ell mateix li confessa, però li recomana que l'oblidi aviat perquè ella ni vol ni pot enamorar-se. Però quan l'acomia, tot donant-li una flor, acaba acceptant que la torni a veure l'endemà. Els convidats, mentre tant, acaben el ball i s'acomia de Violetta. Aquesta, torbada pel sentiment amorós que ha desvetllat Alfredo en ella, intenta de vèncer-lo confiant en continuar la seva frenètica vida de festes i frivolitats, però mentre reflexiona sent Alfredo cantant des del carrer i tots els seus propòsits de resistir aquest sentiment amorós s'esvaeixen malgrat els seus esforços.

ACTE II. — *Jardí d'una casa de camp, a Auteuil*

Han passat tres mesos. Violetta els ha viscut al camp amb Alfredo, després de renunciar a la seva vida de cortesana i d'abandonar el seu antic amant, el baró Douphol, del qual depenia econòmicament. En començar l'acte, Alfredo, profundament enamorat de Violetta, ignora encara que, per ell, Violetta s'està arruïnant. Precisament enmig de les seves reflexions sobre el seu amor per Violetta, veu entrar Annina, la minyona, fent un posat estrany. Li pregunta d'on ve, i Annina confessa que ve de París, on ha malvenut les darreres propietats de Violetta. Alfredo s'adona aleshores que la vida que duen és molt cara i tracta de posar-hi remei anant a París a cercar recursos.

Justament aleshores entra Violetta i se sorprèn de no trobar Alfredo. En aquell moment li anuncien una visita i veu arribar un senyor gran i distingit, que es presenta com a pare d'Alfred Germont. Ha sentit dir que el seu fill viu allí, arruïnat per culpa d'una cortesana. Violetta, amb gran dignitat, rebutja l'acusació i mostra els documents de la venda de les seves possessions i les factures que ha pagat. El vell Germont resta sorprès de la integritat i el desinterès de Violetta i canvia d'actitud, però li demana que abandoni Alfredo, perquè aquest té una germana que s'ha de casar i si l'escàndol continua el deshonor recaurà també damunt d'ella i l'enllaç no podrà tenir efecte.

Violetta acceptaria de retirar-se per un temps, però el vell Germont insisteix: cal que renunciï per sempre a aquest lligam no beneït per l'Església. Violetta es desespera; sap que viurà poc temps i que aquest és l'amor de la seva vida, però davant dels precés de l'ancià acaba cedint i decideix abandonar Alfredo sense explicacions, per tal que ell s'ofengui i la deixi. Demana, però, al vell Germont que un dia li faci saber el sacrifici que ha fet per ell.

El pare d'Alfredo se'n va, commogut, i Violetta, nerviosa, escriu quatre ratlles a Alfredo per dir-li que torna a la seva vida anterior, però encara no ha acabat d'escriure quan torna Alfredo: no ha anat a París perquè quan marxava ha sentit dir que el seu pare havia arribat a Auteuil. S'adona de la inquietud de Violetta i li demana que li ensenyi aquella carta, però ella diu que l'hi donarà més tard. Violetta es retira amb el

pretext que vindrà el pare d'Alfredo, però no pot marxar sense abraçar apassionadament Alfredo, demanant-li que l'estimi sempre. Ell queda perplex davant el to apassionat de Violetta i sense saber ben bé què passa; un moment després un criat li duu aquella carta que ha vist en mans de Violetta i quan la llegeix se sent morir de dolor. Precisament aleshores arriba el vell Germont, que tracta d'aconsolar el seu fill, demanant-li que torni a la Provença nadiua amb ell. Però Alfredo ni l'escolta; ha decidit d'anar immediatament a París a recuperar Violetta.

ACTE III. — *Salons de la mansió de Flora Bervoix*

Flora, l'amiga de Violetta, celebra en els seus salons una de les seves festes. Ella i el seu amant, el marquès d'Obigny, comenten que Violetta i Alfredo s'han separat; Flora lamenta que, no sabent-ho, els havia convidat tots dos a la festa i ara pot passar algun incident desagradable. Arriba un estol de gitanetes que llegeixen l'esdevenidor dels presents; pel que diuen, Flora dedueix que el marquès no li és fidel i s'enfada. Arriba ara un grup de ballarins disfressats de *torero* que expliquen una història amorosa de Piquillo, un *matador* molt famós.

Acabades aquestes diversions, comença el joc de cartes en un angle de la sala. En aquell moment arriba Alfredo i, un moment més tard, el baró Douphol amb Violetta. Douphol exigeix que Violetta no adreci la paraula a Alfredo; després, s'aproxima a la taula de joc, on Alfredo està guanyant, i el desafia a una partida. La sort és tan favorable a Alfredo que tot seguit guanya una crescuda suma de diners, cosa que fereix encara més Douphol, però els convidats són cridats a taula i cal interrompre la partida. Tots passen a la sala del costat, però Violetta torna dissimuladament endarrera i fa cridar Alfredo.

Aquest entra i Violetta li demana que se'n vagi, perquè el baró el vol matar, però ell s'indigna pensant-se que el que vol Violetta és que li deixi el camp lliure. Ella, per assolir que marxi, fingeix que estima Douphol. Aleshores, fora de si, crida a tots els invitats, que tornen a entrar, i al davant de tots llença els diners que acaba de guanyar a la cara de Violetta, dient que ja li ha pagat el que li devia. La penosa escena és presenciada també pel vell Germont, que acaba d'entrar, i que recrimina al seu fill aquesta actitud tan vil. Violetta es desmaia mentre els presents expressen llur simpatia per ella. El baró Douphol s'adreça a Alfredo i el desafia en el camp de l'honor.

ACTE IV. — *Dormitori de Violetta, a la seva casa de París*

Han passat alguns mesos i som a les acaballes de febrer. En iniciar-se l'acte, Violetta, greument malalta, jeu al llit, mentre Annina fa capbuscades, asseguda prop de la capçalera. Violetta es desvetlla i demana un got d'aigua; després pregunta quina hora és. Annina respon que són les set del matí, i obre les cortines per deixar entrar la llum incerta del matí d'hivern. Poc després arriba el doctor Grenvil per visitar la malalta: la troba més tranquil·la, perquè el dia abans va confessar i combregar. El metge tracta d'animar-la, però quan Annina li pregunta com la troba, li confessa que només li queda vida per unes hores.

Quan es queden soles, Violetta pregunta a Annina quants diners li queden, i en fa donar la meitat als pobres, tot i que la situació econòmica és angoixosa. Demana a Annina que li dugui la carta que va rebre dies abans del vell Germont, i la llegeix un cop més, amb veu tremolosa: el metge li diu que Alfredo s'hagué d'exiliar després del duel; per sort, el baró fou ferit, però millora. Aviat, diu, vindran tots dos a recompensar-la per haver mantingut la seva promesa. Violetta, però, es desespera: ja és massa tard. Fent un esforç s'alça del llit i s'apropa al mirall: s'esgarrija de veure's tan desmillorada. Tristament s'acomiada del passat mentre a fora, pel carrer, passa gent cantant perquè és Carnestoltes. En aquell moment entra Annina, agitada. La minyona tracta de donar-li una bona nova sense sotraguejar-la massa: ha arribat Alfredo i al cap d'un instant entra, efectivament, i els dos amants s'abracen fortament. Violetta, animada per Alfredo, que tracta de convèncer-la que tornaran a viure al camp, s'aixeca, i tracta de vestir-se, però les forces li manquen i cau abatuda, lamentant haver de morir tan jove. Després, assumint la realitat, dona el seu retrat a Alfredo i li aconsella que quan es casi el doni a la muller, perquè Violetta, al cel, pregarà per tots dos.

Mentrestant arriben el vell Germont i el doctor Grenvil, però ja no es pot fer res per Violetta, que agonitza. De cop ella s'alça, dient que sent renéixer les seves forces, però al cap d'un moment s'esfondra, morta, enmig del dolor dels presents.